

«Паде додолу листя з деревини...»

Іван Франко

Паде додолу листя з деревини,
Паде невпинно, чутно, сумовито,
Мов сльози мами, що на гріб дитини
Прийшла і плаче, шепчучи молитов.

Осики лист кровавий із гіллина
Паде, немов ножем його пробито;
Жалібно жовте листя березини,
Здається, шепче: «Літо, де ти, літо?»

Лиш дуб могучий, жолудьми багатий,
Спокійно в темну, зимну даль глядить –
Таж він не дарма тепле літо втратив!

Най в'яне листя, най метіль гудить.
Се сил його не зможе підірвати,
І плід його приймесь і буде жить!

1881